

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10 Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1113/2020-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze, ze dne 8. 11. 2021, č. j. 1 A 46/2020 - 60,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2021, č. j. 1 A 46/2020 - 60, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 16. 6. 2020, č. j. 1113/2020-160-SPR/3 a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 11. 3. 2020, č. j. MHMP 424691/2020/Ben, sp. zn. S-MHMP 1936094/2018/Ben, **se zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 20.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní organ I. stupně“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. MHMP 424691/2020/Ben, sp. zn. S-MHMP 1936094/2018/Ben, vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „zákon o silničním provozu“, pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a náhrada nákladů správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 31. 10. 2018 v 14:56 hod v Praze 4, v ulici Zálesí x Nad Lesním Divadlem (v blízkosti sloupu VO č. 412478, směr Jižní spojka) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená uvedeným zákonem. Řidič vozidla, jehož totožnost není známa, vozidlem tov. zn. Škoda, registrační značky X, jel rychlostí 54 km/h v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ 30 km/h, a tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 21 km/h, po odečtení odchylky ± 3 km/h.

[3] Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2020, čj. 1113/2020-160-SPR/3, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl (dále jen „napadený rozsudek“), přičemž posuzoval celkem sedm žalobních okruhů. Všechny uvedené námitky však shledal nedůvodnými.

[5] Žalobce předně uvedl, že v nyní projednávané věci došlo k prekluzi, neboť oznámení o zahájení správního řízení pro přestupek provozovatele vozidla bylo jeho zmocněnci řádně doručeno až 26. 1. 2020, tedy po uplynutí jednoleté promlčecí doby.

[6] Soud k tomu však konstatoval, že „přestupek byl spáchán dne 31. 10. 2018. Dnem 1. 11. 2018 tak počala běžet první promlčecí doba a měla skončit nejpozději dnem 1. 11. 2019. V této době správní orgán I. stupně zahájil dne 14. 5. 2019 řízení o přestupku řidiče, o kterém žalobce vyrozuměl fikcí dne 26. 5. 2019. Dnem 15. 5. 2019 tak počala znovu běžet nová promlčecí doba a měla skončit nejpozději dnem 15. 5. 2020. V této době bylo jednak řízení proti žalobci, jakožto řidiči vozidla zastaveno usnesením ze dne 11. 6. 2019, a současně správní orgán I. stupně oznámil žalobci zahájení řízení ve věci přestupku žalobce coby provozovatele vozidla. Dne 9. 8. 2019 vydal rozhodnutí čj. MHMP 1576700/2019/Ben, kterým žalobce uznal vinným z vytýkaného přestupku. Uvedené rozhodnutí však bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2019, čj. 1989/2019-160-SPR/3, zrušeno pro procesní vadu (pozn. kasačního soudu: nedoručení oznámení o zahájení správního řízení zvolenému zmocněnci). Poté správní orgán I. stupně znovu oznámil zahájení řízení ve věci přestupku žalobce coby provozovatel vozidla, a tuto skutečnost již správně a v souladu s názorem žalovaného v rozhodnutí o zrušení ze dne 6. 12. 2019, oznámil jak žalobci, tak jeho zmocněnci. Tímto úkonem počala běžet nová promlčecí doba od 23. 1. 2020 a měla uplynout nejpozději dnem 23. 1. 2021. Nové rozhodnutí, kterým byl žalobce opět uznán vinným z vytýkaného přestupku, vydal správní orgán I. stupně dne 12. 3. 2020, čímž se znovu posunul běh promlčecí doby v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, a to od 13. 3. 2020 do 13. 3. 2021. Pokud žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 16. 6. 2020, a nabylo právní moci dne 18. 6. 2020, bylo vydáno dlouho před koncem zákonem stanovené promlčecí doby“

pokračování

[7] Žalobce rovněž namítal, že se správní orgán nevypořádal s jeho námitkami, které uvedl v doplnění odvolání ze dne 8. 6. 2020. Za sporné označil datum vypravení napadeného rozhodnutí, ke kterému mělo dojít až dne 13. 7. 2020 a správní orgán proto měl dostatek času na toto podání adekvátně reagovat.

[8] Po prověření správního spisu soud konstatoval, že doplnění odvolání žalobce podal u správního orgánu prvního stupně až dne 8. 6. 2020 (po lhůtě k jeho doplnění i poté, co byl informován o postoupení spisového materiálu odvolacímu orgánu). Ten písemnost postoupil příslušnému správnímu orgánu dne 10. 6. 2020, který doplněné odvolání obdržel až dne 24. 6. 2020, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Městský soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 As 36/2018- 28, a uzavřel, že odpovědnost za pozdě podané doplnění odvolání leží na žalobci, a není proto vadou, pokud se k němu odvolací správní orgán nemohl z objektivních důvodů vyjádřit.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Zaprvé uvedl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud nijak neodůvodnil, jak podle tehdy platné právní úpravy souvisí zahájení správního řízení řidiče s promlčecí dobou přestupku provozovatele vozidla, ani proč odvíjí přerušování běhu této promlčecí doby nikoliv od doručení oznámení o zahájení správního řízení, ale od data vyhotovení této listiny.

[11] Tento postup je nejenom nepřezkoumatelný, ale i chybný; stěžovatel proto znovu vznáší námitku prekluze a shodně jako v žalobě uvedl, že oznámení o zahájení správního řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo jeho zmocněnci řádně doručeno teprve dne 26. 1. 2020. Promlčecí doba však v souladu s § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) činí jeden rok a uplynula již dne 31. 10. 2019.

[12] Dále namítá, že správní orgány pochybily, neboť doplněné odvolání bylo žalovanému doručeno až po dvou týdnech od jeho podání u správního orgánu I. stupně. S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo vypraveno až dne 13. 7. 2020, se jím však měly rovněž zabývat i věcně a uvedené námitky zohlednit.

[13] K posouzení přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že již první kasační námitka zakládá její přijatelnost, neboť nepřezkoumatelnost je „zásadním pochybením soudu“, a nadto vznesená otázka ani nebyla doposud řešena v judikatuře kasačního soudu. Obdobně pak ani druhá kasační námitka nebyla doposud dostatečně judikována, neboť rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na které odkazuje městský soud, není v této věci aplikovatelné a příléhavé.

[14] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k novému projednání.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s posouzením věci městským soudem, na které odkázal.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Vzhledem k tomu, že ve věci před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (viz § 31 odst. 2 s. ř. s.), zabýval se soud dále tím, zda se jedná o kasační stížnost přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož *„jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“* Výkladem kritérií přijatelnosti se již tento soud v minulosti podrobně zaobíral v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] V nyní posuzované věci identifikoval kasační soud *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“* v zásadním pochybení zjištěném v napadeném rozsudku městského soudu, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, jak bude odůvodněno dále.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obsah kasační stížnosti úvodem konstatuje, že rozsudek městského soudu netrpí nepřezkoumatelností. Z odůvodnění rozsudku je seznatelné, jaké důvody vedly městský soud k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl městský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která Nejvyššímu správnímu soudu brání závěry městského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal. Je sice pravdou, že pasáže odůvodnění zabývající se otázkou prekluze jsou prosty ucelenější argumentace, v tomto případě se však nejedná o vadu, která by dosahovala intenzity zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Otázka jeho zákonnosti je však věcí druhou; tou se Nejvyšší správní soud zabýval dále.

[20] Klíčovou je v nyní projednávané věci otázka prekluze odpovědnosti za vytýkané jednání. Tou se musí správní orgán i soud zabývat z úřední povinnosti, neboť prekludovanému, a tudíž již neexistujícímu (zaniklému) právu nelze poskytovat ochranu (k tomu přiměřeně srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, N 38/52 SbNU 387). Teprve poté, co si soud učiní závěr ohledně

pokračování

plynutí prekluzivní lhůty, je namísto zabývat se dalšími věcnými či procesními námitkami. Dojde-li soud k závěru, že prekluzivní lhůta uplynula, pozbývá smyslu věcné vypořádání ostatních námitek; ty totiž na závěru o uplynutí prekluzivní lhůty nemohou ničeho změnit. Také Nejvyšší správní soud se proto musel zabývat nejprve otázkou prekluze, jejíž posouzení učiněné městským soudem stěžovatel v kasační stížnosti také rozporoval.

[21] Prekluze je právní institut, který je upravován napříč odvětvími právního řádu. Lze se s ní setkat tradičně v právu soukromém, ale také veřejném. Jejím hlavním účelem je zejména zajištění právní jistoty v čase, ale sekundárně také ochrana povinného subjektu. Jejím předmětem může být jak majetkové právo, tak i možnost učinit určitý procesní úkon. Z širokého výskytu prekluze v různých právních odvětvích vyplývají obsahové rozdíly; i přes tyto rozdíly je však možné vysledovat základní znaky, které jsou pro prekluzi společné a bez nichž by o prekluzi nebylo možno vůbec hovořit. Mezi tyto znaky lze nepochybně zařadit samotnou konstrukci prekluze, která je založena na dvou právních skutečnostech – a sice uplynutí doby a neuplatnění práva v této době. Důsledkem prekluze je vždy také zánik samotného práva, přičemž s takto závažnými následky, které jsou s prekluzí spojeny, se pojí výše zmiňovaný logický důsledek – k prekluzi musí orgán veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 5 Afs 4/2021 - 73).

[22] Z uvedeného je zřejmé, že otázka prekluze je zásadní především z hlediska práva hmotného, neboť se s ní pojí samotný zánik subjektivního práva, kterému již nadále není možné poskytovat ochranu. Pro účely určení právní úpravy, podle které je nezbytné na prekluzi nahlížet, je tudíž nutno obecně vycházet z okamžiku, kdy nastala skutečnost určující počátek běhu prekluzivní lhůty (k tomu přiměřeně srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Afs 72/2011 - 218, č. 2676/2012 Sb. NSS).

[23] V nyní posuzované věci jsou rozhodné následující skutečnosti. Stěžovatel se měl přestupku dopustit dne 31. 10. 2018. Dle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 31 téhož zákona platí, že promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a činí 1 rok; v nyní posuzovaném případě tak počala běžet dne 1. 11. 2018 a měla uplynout dne 31. 10. 2019. Byť zákonodárce hovoří o „promlčecí době“, tato má povahu prekluze a soud proto dále používá vhodnějšího označení „prekluzivní doba“ (shodně viz Vetešník, P. § 30 In: Jemelka, Luboš, Vetešník, Pavel. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, k § 30, nebo též důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky).

[24] Z § 32 odst. 2 písm. a) téhož zákona se podává, že promlčecí (prekluzivní) doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku. Okamžik přerušování je určen nikoliv datem vyhotovení uvedeným na úřední listině (jak dovodil městský soud), ale doručením oznámení adresátovi (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. viz 1 As 427/2020 - 41, nebo též rozsudek ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 As 86/2020 - 46. Shodně rovněž viz Kadečka, S. In: Bohadlo, D. a kol. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2018, k § 32.).

[25] V této věci byla zahájena celkem tři různá správní řízení.

[26] Nejprve správní orgán I. stupně zahájil dne 14. 5. 2019 řízení o přestupku řidiče ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, o kterém žalobce vyrozuměl dne 26. 5. 2019 (fikcí). Jak však správně uvádí městský soud v bodě 65 a následujících napadeného rozsudku, ve vztahu k nyní posuzovanému přestupku provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se *„jedná o dvě zcela jiná řízení a zcela jiné skutkové podstaty přestupků. V prvním případě byl předmět řízení vymezen podezřením na spáchání tzv. „rychlostního“ přestupku, tj. nedodržení nejvyšší dovolené rychlosti... Ve druhém případě, který je předmětem tohoto řízení před soudem, byl však žalobce „stíhán“ za porušení jiné povinnosti, a to, že jako osoba, která je vlastníkem vozidla (jeho provozovatelem) nezajistila, aby osoba, která jeho vozidlo řídila, dodržela všechna pravidla silničního provozu stanovená zákonem“*. Kasační soud ve shodě s městským soudem uzavírá, že se jedná o dvě různá řízení o dvou různých skutcích. Ostatně v napadeném rozsudku soud rovněž správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 - 163, dle kterého *„podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek“*. V případě přestupku řidiče vozidla jde o jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidičem, ve druhém případě jde o nezajištění provozovatele vozidla, aby osoba užívající vozidlo dodržela všechny povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu. Právně významným následkem se rozumí porušení či ohrožení chráněného zájmu (objektu). Skutkovou podstatou přestupku řidiče vozidla je chráněn zájem na tom, aby řidiči dodržovali dovolenou rychlost, skutkovou podstatou přestupku provozovatele vozidla je naopak chráněn zájem na tom, aby provozovatel vozidla zajistil, aby osoby užívající jeho vozidlo dodržovaly pravidla silničního provozu.

[27] Vzhledem k závěru o rozdílnosti správních řízení i skutků, pro které se řízení vedla, však nemohlo ve vztahu k nyní projednávanému přestupku provozovatele vozidla dojít k přerušení běhu prekluzivní doby oznámením o zahájení řízení o přestupku řidiče. Jinak řečeno, pro běh prekluzivní doby přestupku provozovatele vozidla je řízení o přestupku řidiče irelevantní.

[28] Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 11. 6. 2019 zastavil řízení o přestupku řidiče vozidla a zahájil správní řízení o přestupku provozovatele vozidla (doručeno žalobci dne 24. 6. 2019) a následně dne 9. 8. 2019 uznal stěžovatele z vytýkaného jednání vinným. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 12. 2019, čj. 1989/2019-160-SPR/3, však toto rozhodnutí zrušil a vrátil k novému projednání. Důvodem zrušení rozhodnutí bylo zejména to, že přestože byl stěžovatel v řízení zastoupen, oznámení o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo doručeno pouze žalobci, a nikoliv i jeho zmocněnci, proto jeho doručení nevyvolalo žádné právní účinky; nebylo tak vůbec zahájeno (viz výslovně § 34 odst. 2 správního řádu, ze kterého plyne, že se doručují písemnosti pouze zástupci, ledaže by měl zastoupený něco osobně vykonat; doručení zastoupenému nemá účinky na běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak). To ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 103/2012 - 41 nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 As 110/2018 - 23. S ohledem na tento závěr nemohlo dojít

pokračování

doručením usnesení o zahájení řízení žalobci dne 24. 6. 2019 k přerušení běhu prekluzivní lhůty.

[29] Do třetice správní orgán vydal dne 23. 1. 2020 znovu oznámení o zahájení správního řízení pro přestupek provozovatele vozidla, které dne 26. 1. 2020 bylo řádně doručeno zmocněnci stěžovatele, o však již po uplynutí prekluzivní doby dne 30. 10. 2019. Kasační soud však ve shodě s obsahem kasační stížnosti konstatuje, že ke dni doručení tohoto oznámení o zahájení již uběhla prekluzivní doba, a ta tedy nemohla být již tímto úkonem ani přerušena (viz výše).

[30] Odpovědnost za přestupek stěžovatele zanikla ještě před zahájením řízení o něm. Prekluze přestupku je vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020 - 76). Vypořádávat zbylé stížnostní námitky je tedy nadbytečné.

[31] Kasační soud tudíž v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před tímto soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a též i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu postupu. V něm budou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl jako poslední, je tak na něm tedy rozhodnout i o náhradě nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Úspěšným účastníkem je právě stěžovatel, kterému tak náleží proti žalovanému náhrada nákladů soudního řízení.

[33] Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. Náleží mu tak náhrada za soudní poplatky v celkové výši 8.000 Kč (3.000 za žalobu a 5.000 za kasační stížnost). Dále má právo na náhradu nákladů právního zastoupení za tři úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, sepis kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. a), a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3.100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky] a na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Pro úplnost soud uvádí, že podání žalobce ze dne 15. 8. 2020 nebral v potaz, neboť náklady na něj nepovažoval za účelně vynaložené. Jelikož advokát je plátcem DPH, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o 21% sazbu této daně. Odměna advokáta tak činí 10.200 Kč + 21 %, tj. dohromady 12.342 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení činí 20.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit

k rukám jeho zástupce k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[34] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož advokáta již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či sp. zn. 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost opakovaně rozebírat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu